

ско осветление на снѣжнитѣ полета на Витошкия връхъ. Често има мъгли долу, а върховетѣ плуватъ на огромна височина (оптична измама) надъ града въ въздуха. Писахъ набързо на баща си писмо, между това дойде друго.

На пладне ме посети Стойчовъ. Pauvre bête [нешастникътъ]. Примирителна политика. Недраговолно билъ станалъ министъръ, консулитѣ билъ като дяволи, неприятности съ паритѣ, Thielau на 10 и пол. часа презъ нощта билъ у него, Loewe се отказалъ, радостта на английскитѣ конкуренти (Hutton), които ги взели. Стойчовъ говори за вината на всички досегашни политици, развратили народа, научили го да се противи и да интригантствува; боготвори Цанкова, единствениятъ, каже, възможенъ човѣкъ. А сега е поваленъ. Неблагоприятно се произнася за Румелия, и тамъ, каже, се върши експлоатация, „бейликъ“, но благообразно, безъ крещение. — Подиръ пладне трѣгнахъ по гости. Бурмова, В. Стоянова, Моравенова, Златарски и т. н. не намѣрихъ. За минута се отбихъ у Вацова; разправа ми за разпуснатия животъ на младитѣ чиновници, по цѣли нощи прекарвали въ публичнитѣ домове, и офицеритѣ били млади, нищо сериозно. — Адженовъ е доста умисленъ, съжالياва, че е дошълъ въ България, не вижда бждеще, Каравеловъ го преследва, че подпомагалъ Бѣлг. Гласъ. Взималъ, ужъ, държавни камъни отъ недовършенитѣ желѣзници при Перникъ и Вакарелъ; не било вѣрно, военното министерство само, споредъ контракта, доставяло камъни за казармитѣ (отъ турскитѣ гробища); останалитѣ камъни сж къртени при Ташкесенъ. Той е противъ абсолютизма, обаче мисли, че следъ разпусчането на камарата може да се изпжди министерството и да се взематъ други хора, и ако бждещата камара въ октомврий дига шумъ, веднага да се разпусне. Но на такава постѣпка князътъ не щѣлъ да се реши. За нѣкакъвъ благоприятенъ резултатъ за консерваторитѣ отъ едни нови избори дори и не мисли. — Най-после посетихъ Агура. Цанковъ въ министерството на вътрешнитѣ работи билъ „kleinlaut“ [боязливъ], падналъ везиръ. Неразположението му къмъ Тумпарова било неговъ турски капризъ: Тумпаровъ въ два случая не е могълъ да отмѣни сѣдебното решение по работи засѣгащи турцитѣ. Въ единия случай едно момиче туркинче хубавичко, останало въ Кюстендилъ, било възпитано отъ единъ македонецъ и покръстено. Братътъ на момичето турчинъ дошълъ и се примирилъ съ сѣдебното решение, ала следъ това въ София се отвърналъ и взелъ момичето. По пѣтя срещнали дѣдо Ильо, момичето плакало, защото не искало да иде съ турчина, хвърлило се на Ильовата шия, познавало го и не се отдѣляло отъ него. Турчинътъ се оплакалъ, че разбойници му грабнали детето. Тишевъ не искалъ да обърне грѣбъ на Темида, а сега и Ковачевъ и Агура не искатъ. — Адженовъ приказвалъ съ